

Gamla Storlien

*Där snöstormen rasar i midvinterkvällen,
där fjällbruden smyckar de ödsliga fjällen,
där låg uti Storlien fordom en gång:
en grå gammal boning: Hör lyss till min sång!*

*Fast stugan är riven, likt härjad av bränder,
i sången min tanke till den återvänder:
Till gamle kung Oscars tid, fridsam och säll,
Till Rike-Jöns levnad bland Storliens fjäll.*

*Nu snart är igenväxt de grönskande liden,
som nutiden kallar för "gamla Storlien"
men aldrig man glömmer hur fager den var
med klargröna ängar i försommarns dar.*

*Kring gårdsplanen brusade fjällvindsmusiken,
och nejden var fylld utav vildmarksmystiken.
På vidderna strövade järv, björn och lo,
och vargflockar tjöto på hårdfrusen mo.*

*Och ännu man minner om sällsamma tiden,
då Storlien fylldes av lugnet och friden,
då Endräkt och Gamman var oskriven lag,
och åren förrunno i ro, dag för dag.*

*Väl lyser på Stenfjället än morgonsol
och blommor på myren den gula viol,
än skimrar väl Snasen i aftonsols brand,
förött dock, vad som skaptes av människohand.*

*Dött bort har de gamla men kvar lever minnet
Och sagan blev sägen och skrockfullt blev sinnet,
Nu sällsamma väsen ses skymta ibland
och än rullar "Eldklotet" mot Klevsjöns strand.*

*Där enslig låg gården med visthus och lider
och drömde i månljus om fornstora tider
om slåttern, om husflit vid flammande härd,
där styr Du Främling på skida din färd.*

*Mitt sinne blir vekt och i hjärtat det gråter
vid tanken, att aldrig det gamla blir åter.
Förklingat har tonen från den melodien
som fanns hos det forna: vi mist poesin.*

Gerhard Brenne, omkr. 1955